

[Ebba Strange]

– eventuelt ved at ændre i den såkaldte jugoslavertlov – hvis de får afslag på asyl. Det er der heller ikke kommet svar på.

Nu har jeg til min glæde erfaret, at Europa-Parlamentet ved to danske Venstrefolk har rettet henvendelse til den danske regering og til alle andre regeringer i EF-landene om ikke at sende disse mennesker tilbage, da de er flygtet fra en krig, som hele verdenssamfundet fordømmer, og da henrettelse er en almindelig konsekvens, når man deserterer i en krigssituation.

Vi vil i SF følge sagerne nøje, og jeg vil opfordre regeringen til også at gøre det. Jeg ved ikke, hvordan Flygtningenævnet vil behandle sagerne – det er der ingen af os der kan vide endnu – men når en afgørelse kommer, synes jeg det er vigtigt, at vi holder et vågent politisk øje med dem og prøver at se på, om de er blevet behandlet i overensstemmelse med konventionerne og de beslutninger, som er truffet udenrigspolitisk i Danmark.

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Jeg skal starte med stærkt at beklage det, hvis det var sådan, at en del af min ordførertale kunne opfattes, som fru Ebba Strange har gjort det, nemlig som et udsagn om, at fremmedhadet er størst i de områder i vort samfund, hvor der bor mange udlændinge. Det var faktisk ikke det, jeg forsøgte at sige. Jeg forsøgte at sige, at det, der skaber utryghed i den danske befolkning ved at have fremmede statsborgere i vort land, i høj grad er en katastrofalt høj arbejdsløshed. Det, der skaber utryghed, er: Hvor meget bliver der til mig, har jeg mulighed for at komme på arbejdsmarkedet, søger man nu for, at der også er penge til, at mine børn kan få en uddannelsesplads, søger man nu for, at der også er mulighed for at tage ordentligt vare på de gamle?

Det er dér, jeg synes, at nogle her i dag, ikke mindst Fremskridtspartiet, har spekuleret i en frygt. Og dér har vi pligt til – det føler vi i hvert fald i Socialdemokratiet – at give reel information om de muligheder, vi faktisk forsøger at skabe også for danske statsborgere i vort samfund. Og det, som hele regeringens byudvalgsrapport tager udgangspunkt i, er jo i høj grad at se disse storbyproblemer ikke som flygtninge- og indvandrerproblemer, men som sociale

problemer. Det er problemer, som har fået lov at hobe sig op, og som ikke er blevet løst, og det var den indgangsvinkel – og det var jeg sådan set meget glad for – der lå i fru Ebba Stranges bemærkninger om det menneskesyn, der ligger til grund for både regeringsudvalgets rapport og statsministerens redegørelse her til Folketinget i dag.

Det, som Socialdemokratiet anser som det største problem ved den stærke koncentration af fremmedsprogede borgere, er, at det at tilegne sig det danske sprog bliver langt, langt sværere. Man kommer meget nemt til at isolere sig sammen med mennesker, som man i forvejen føler kultursamhørighed og sprogsamhørighed med, og det gør, at ens muligheder for at være en del af det danske samfund og blive integreret bliver langt, langt dårligere. Det, som vi forestiller os, og som regeringsudvalget forestiller sig, er jo også, at vi skaber så gode rammer i de byområder, der i dag har problemet, at der også vil være danskere, der vil flytte dertil. Og det skal der ikke blot skabes økonomi til; der skal også gives andre tilbud i de byområder.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Den, der tier, samtykker, siger et gammelt ordsprog.

Så da fru Ebba Strange sagde, at der var tre partier i Folketinget – og at et af dem var Det Konservative Folkeparti – hvis holdning gik ud på at holde så mange udlændinge ude fra Danmark som overhovedet muligt, vil jeg godt sige: Nej, det er det ikke. Vores holdning er – og den tror jeg at også fru Ebba Strange har, i hvert fald til at starte med – at Danmark selvfølgelig ikke kan løse alle de problemer, der er i verden, heller ikke, når det drejer sig om mennesker, der er i nød, eller mennesker, der er flygtninge; det må vi erkende.

Det gør vi på den ene side. På den anden side siger vi, at vi selvfølgelig også har en moralsk og menneskelig og etisk forpligtelse til at hjælpe mennesker i nød i forhold til det, vi nu kan – landets størrelse og vore økonomiske muligheder taget i betragtning. Det, der så er vores grundlæggende synspunkt, er, at hvis vi vil bruge 4 mia. kr., 6 mia. kr. eller 8 mia. kr., så lad os blive enige om det og så spørge: Hvordan sikrer vi os så, at vi for de 4, 6 eller 8 mia. kr. opnår størst mulig effekt og hjælper flest